

ALLEN (*behalve Evert.*)

Hoezee! Hoezee!

JAN BOUDEWIJSZ.

(*opgewonden vertellend*). Zestig zeilen liggen daar ginder in de Wielingen. Van de Engelschen zijn er wel twintig schepen genomen, verbrand of gezonken. Er was bij ons op „de Zeven Provinciën” een Fransche prins aan boord. Een ferme jonge kaerel! Hij stond meest naast den Admiraal op de Kampanje en dien hoorde ik zeggen, dat hij nog nooit zoo iets had bijgewoond. Een zeegevecht, zei hij, beteekende wat meer dan een veldslag. Hij had waarachtig reden voor dat zeggen! Er waren oogenblikken, dat er drie duizend stukken te gelijk losbrandden. De meesten onzer hoorden niets meer, want ze waren doof geworden. Dat was goed ook, want daardoor konden we niet het gekerm hooren van onze gekwetsten en stervenden. Waren we maar van tijd tot tijd ook blind geweest, dan hadden we het bloed niet kunnen zien, dat uit de spuigaten in zee liep en den pekel rood kleurde mijlen wijd!

WIM.

De luitenant is zeker nog maar een kuiken, Ruur!

JAN BOUDEWIJSZ.

(*tot Wim*) Ouwere dan jij zeien dat ze nooit zoo iets hadden bijgewoond! En dat duurde vier dagen! De drie eerste waren nog maar kinderspel, vergeleken bij den vierden. Ik zag den Admiraal nooit zoo ernstig, vooral toen een versch eskader de Engelsche vloot kwam versterken. Wij waren alle doodmoê en daar kwamen er veertien opzetten, die heelemaal frisch waren, met wel duizend stukken. Toen kwam 't er op aan! Beste-vaêr werd de hulp van allen. Waar Admiraal Tromp of van Nes zich te ver hadden gewaagd, daar kwam hij aangieren om ze te ontzetten. De „zeven provinciën” waren overal en boorden dwars door alle vijanden heen. Wat wonder dat ze er respekt voor kregen! En eindelijk — ouwen, hebben jelui dat ooit bijgewoond? — toen klonk het van de Kampanje uit Beste-vaêrs mond: de bloedvlag in top! Rustig werd het kommando gegeven, maar ik zag een pikbroek, wiens heele bakkes éen likteeken was, een oogenblik bleek worden. Dat was het signaal, om door de Engelsche liniën heen te breken. En dat gebeurde! Ze stoven uit mekaâr als een troep meeuwen. Daar vlogen fregatten van 80 stukken in de lucht! Daar stond er een van 90 in brand! Daar zonk een Engelsch Admiraal, die zich niet over wou geven, in de diepte weg! De zegen was ons! De vijanden vlogen voor ons heen zonder een kik meer te geven! Viktorie! Viktorie!

(*de twee oude matrozen gooien hun mutsen in de lucht, terwijl zij met de anderen Viktorie! roepen. Evert is van lieverlede gaan luisteren, dreigt meêgesleept worden, maar keert zich wrevelig af.*)

JAN BOUDEWIJSZ.

Siebert, geef me gauw een vaantjen wijn! Mijn keel is zoo droog; ik heb